



DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM. OPAT STRAHOVSKÝ

3. velikonoční neděle A Strahov 2020

Vedoucí prodejny vidí, že prodavač má obvízanou ruku, tak se ho chce zeptat, co se stalo. Prodavač mu ale nedá šanci k otázce, místo toho mu nadšeně vypráví o tom, jak se mu podařilo prodat odpudivý růžovo-modrý oblek pánovi, který byl ke všemu ještě docela potěšen. Padl mu jak ulitý. – „To je báječné. Myslel jsem, že se nikdy neprodá. Ale co ta ruka?“ – „Poté, co jsem mu ten oblek prodal, mě pokousal jeho vodící pes.“

Slepota byla problémem nejenom emauzských učedníků tehdy, slepota je také naším základním problémem. Mít oči a nevidět, to patří k naší „conditio humana“. Zřejmě proto se táhne celou Biblií výzva „vidět a slyšet“. Emauzští učedníci nepoznali Ježíše, byli jako slepí. „Cosi bránilo“ jejich očím vidět ho a poznat, i když ho slyšeli. S ukřižováním Ježíše se jim zhroutil svět. Už pro ně není nic, jak bylo. Ukřižování jim zranilo a oslepilo oči. Jdou proto do Emauz? Utíkají z Božího města? Dnes se tato vesnice, vzdálená 12 km od Jeruzaléma, nedá identifikovat. Emauzy jsou všude. Všude tam, kam má člověk namířeno místo zaslíbeného Jeruzaléma. Všude tam, kde přestal vidět Boha, jeho světlo a cítit doprovázející ruku. Všude, kde je člověk uvnitř zraněn, zklamán, nemocen, zrazen, tam, kde se ho dotkla smrt. Všude, kde mu splaskne naděje jako mýdlová bublina. Kolik smutku dali učedníci do věty: „*A my jsme doufali, že on je náš Zachránce, že vykoupí Izraele!*“

José Samarago napsal román „Město slepých“. Vyšel 1995. Začíná na křižovatce, kde řidič, který čeká na zelenou, náhle oslepne. Nezůstane to jenom u něj. Po něm oslepnou další a další. Nákaza se šíří jako mor. Bezradná vláda se rozhodne tyto lidi izolovat. Zavře je do opuštěného blázince, do karantény. Nakažené střeží vojáci, kteří mají rozkaz zastřelit každého, kdo byl chtěl utéct. Život uvnitř léčebny se pomalu, ale jistě stává nesnesitelným. Hromadí se špína a odpadky, roste hněv a násilí. Uprostřed tohoto chaosu je žena, která vidí. Slepota jenom předstírá. Nechala se internovat jenom proto, aby byla po boku svému muži. S její pomocí se podaří postiženým utéci do města. Když tam přijdou, zjistí, že slepí jsou všichni a že civilizace se zhroutil. Prý je v románu i troška humoru, aby Samarago vybalancoval drastický příběh a jeho hrůzy.

Slepota je u Samaraga metaforou pro neschopnost člověka rozlišovat mezi dobrem a zlem, jde mu o slepotu srdce. „*Jsmo slepí, kteří vidí. Slepí, kteří vidouce nic nevidí.*“

Učedníci jsou na cestě. Na cestě pryč, ale na cestě. Jako kdysi Abrahám a Sára, jejich praotcové Izraelité na cestě z Egypta, jako Tóbit v knize Tobitáš. „*Být na cestě*“ je stav, který senzibilizuje pro setkání s Bohem, připravuje jej a otevírá. Na cestě se k nim připojí Bůh, ale oni ho nepoznají. Mají nejlepšího „vykladače Boha“, exegetu par excellence, ale nestačí to. Písmo je pro ně ještě teorií, Ukřižovaný však skutečnou ranou v jejich životě.

Slepé oči učedníků se otevrou, až když vystoupí ze své zahleděnosti do sebe a začnou mít starost o cizince, který se k nim připojil. Tak je to učil jejich mistr a Pán. Vše tedy nebylo marné.

Konečně ho poznají, když jim láme chléb. Emauzští učedníci jsou poslední slepí, které Ježíš v evangeliu uzdraví.

Tento příběh, má v sobě něco hodně útěšného. Říká mi: Bůh je zde, i když ho nevidím a nepoznávám. Mé poznání nemá na jeho Božské bytí, ochranu a doprovázení žádný vliv. Poznání Boží přítomnosti ale uvolňuje ohromnou sílu a energii vrátit se na cestu do Božího města Jeruzaléma.